

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesecu
in stoji
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.
Po
pošti:
za celo
leto 2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prejpla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
šent-
peter-
skem
pred-
mestji
hš. št. 15
v Lju-
bljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1873.

Leto III.

Izgubljeni Bog.

„Oh mama, mama, kaj se je zgodilo —
Preljubega Bogá več tukaj nij!“
Takó tožilo detece je milo
In sólze so mu tekle iz očíj.

„Je nij, je nij bliščeče več podobe,
Katero si mi dala ti za god;
Kaj revežu storiti meni bode,
Če je izginila, gorjé! od tod?“

In mati pride, išče, je tolaži,
In kmalu sólz je konec in nadlog,
Glej! najden zopet je zaklad najdraži,
Le-tú je izgubljeni ljubi Bog!

„Varúj ga zdaj, oj dušica ti moja,
Le derži skerbno ga in prav terdnó;
Ter brez prenehanja in brez pokoja
Naj nanjga pazi serce in okó;

In kedar velik boš, otročič zlati,
Zgubiti tudi mi ne smeš Bogá,
Saj blizu morda ti ne bode mati,
Ki k tebi zopet ga nazaj peljá.“

Lujiza Pesjakova.

Bodi pošten in zvest, pa te bo Bog blagoslovil.

(Konec.)

Kakor pa morska nevihta naglo in nepričakovano prihrumí, ravno tako naglo zopet potihne in se umiri. Komaj kaki dve uri po tej žalostnej dogodbi izbudi se Andrej iz omedlevice, ter vidi, da leži na peščenem morskem obrežji nevedé, kako je tu sim prišel. Žalosten se ozira okolo sebe in čaka, kedaj bode še katerega izmej nesrečnih svojih tovarišev zagledal. Ali zastonj je njegovo

pričakovanje; le nekoliko desk in še nekaj druge drobnine razbite ladije ležalo je pri njegovem znožji. „Moj Bog, ali je res, da sem izmej toliko ljudi, ki so bili z mano na ladiji, le jaz sam ostal še pri življenji?“ vzdihne ubogi Andrejc ter se plaho ozira okolo sebe. Polhen hvaležnosti do Boga verže se na kolena ter se mu iz globočine serca zahvaljuje za srečno rešitev svojega življenja. Kmalu potem vstane in vzdihne rekoč: „Kje pa je Jurij, moj prijatelj in skerbni moj tovariš? Dobro se spominjam, da me je prijel baš v onem trenutku, ko me so hoteli požreti siloviti morski valovi. Jaz sem se ga terdno oklenil, — a zdaj ga ni tukaj.“ Tožnega serca hodi zdaj Andrejc ob morskem obrežji gori in doli ter išče, da bi našel kje katerega izmej svojih tovarišev, ali — nikogar ne najde. Britke solze se mu vderó po obrazu, ko vidi, da je vse njegovo iskanje brez vspeha. Po dolgem iskanji zagleda precěj daleč na suhem majhno germovje. „Ko bi vendar kedó tam le bil“ misli si Andrejc ter naglo stopa proti germovji.

In glej, njegova hoja ni bila zastonj. Našel je Jurija, svojega dobrega prijatelja, ki je na zeleni tratici za germovjem ležal in prav terdno spal. Pozabivši vse terpljenje in trud, ki ga je prestal, sklene zdaj Andrejc svoji roki, povzdigne oči proti nebu in hvali Boga, da mu je ohranil rešitelja, njegovega zvestega in dobrega prijatelja. Ker ga ni hotel buditi iz sladkega spanja, vsede se poleg njega, ter čaka, da bi se sam probudil.

Dobro uro je moral čakati, da se je Jurij izbudil iz trdnega spanja. Ko se je izbudil, bil je njegov prvi klic: „Andrejc! moj ljubi Andrejc, kje si?“ Andrejc, ki je sedel pri njegovih nogah, in ga Jurij na prvi hip ni mogel videti, skoči zdaj veselo po konci in pravi: „Dragi moj rešitelj, tukaj sem pri tebi!“ Jurij ga veselo na svoje persi pritisne in se joka. Veselje in žalost ob enem sta polnili njegovo čuteče sercé.

„Kje je blagi kapetan, kje so mornarji in popotniki, ki so bili z nama vred na lepej ladiji,“ vpraša zdaj Jurij in žalostno pogleda Andrejca. „Bogu bodi potoženo,“ reče Andrejc, „berž ko ne, so vsi v valovih žalostno smert storili. — „Idi, idi Andrejc, greva je iskati, morda vendar še koga najdeva pri življenji,“ reče Jurij, prime Andrejca za roko ter ga vleče sè sabo.

Hodila sta precěj dolgo ob morji in gledala na vse strani, pa nikjer nista našla žive duše. Siloviti valovi pokopali so kapetana, mornarje in popotnike z ladijo vred v globoko morje; le sim ter tja je plavala še kaka deska razbite ladije po morji. Izmej vsega blaga, kar ga je bilo na ladiji, našla sta le dva soda z živežem in en zaboj z dragotinami v skalnatej votlini ležati; hitro sta hitela tja, da spravita vsaj to na kak varen kraj, predno morje nastopi.

Ko sta si potlej moko obleko na solnci posušila in se z jedjo nekoliko okrepčala, reče Jurij: „Zdaj pač ne vem, kje sva; idiva tedaj hitro na òni hrib tam le v bližini, morda zagledava kje kako vas, da si pomoči poiščeva.“

Hodila sta skorej celo uro, predno prideta na verh omenjenega hriba, od koder zagledata v svoje veliko veselje ravno v znožji hriba majhno vas, a daleč proč od vasi v neizmernej planjavi veliko in lepo mesto z nebrojnimi hišami in visokimi stolpovi.

„Hvala Bogu!“ zavpije veselo Andrejc, „mislim sem, da sva v kakej puščavi, a zdaj vidim, da nimava daleč do ljudi. Le urno hodiva, da prideva poprej tja.“ — „Šla bova takój v vas,“ reče Jurij, „ali poprej morava še nazaj, da sodova in zaboj spraviva v varen kraj, da jih nama kedó ne vzame. Nesti

jih tako ne moreva, zato je treba poiskati ljudi, da je nama pomagajo lastniku izročiti.“

Nazaj prišedša pospravita ostalo blago v germovje ter je z vejami in mahom pokrijeta. Ko sta bila s tem delom gotova, podasta se na pot v bližnjo vas. Ker sta v morji izgubila svoje klobuke, morala sta potovati gologlava. Jutranja hladna sapa igrala se je z njunimi dolgimi lasmi, da so jima visoko po zraku vihrali. Andrej je bil zal in čverst mladenič, ki se je vsakemu na prvi pogled prikupil, a Jurij je bil čokast in bolj resnega obraza, lepe obnaše in vsega spoštovanja vreden starec.

Ko dospeta v vas, zagleda Jurij pred lepim in velikim poslopjem majhno kapelico in v njej znamenje sv. križa. „Tukaj prebivajo kristjani“ reče obrnivši se k Andreju; „ničesar se nama ni treba bati, kar naravnost stopiva v hišo.“ To rekši stopi v vežo in poterka na vrata. Vrata se odpró in mlad vratar v španske obleki ju vpraša, kaj želita.

Jurij mu v gladkej angleščini pripoveduje, da sta nesrečna mornarja, ki pomoči dobrih ljudi iščeta. Mladi vratar se začne prav prijazno v angleškem jeziku z njima pogovarjati ter ju miluje, da sta morala toliko prestati. Naposled jima reče: „Bodita Bogu hvaležna, da je vaju k nam kristjanom pripeljal. Stopita v sobo, da se malo oddahneta, potlej bom vaju naznanil svojemu gospodarju, ki je jako dober in usmiljen človek.“

Ko se v družinskej sobi malo odpočijeta, pelje ju vratar k svojemu gospodarju, kakor jima je bil obljubil. Oba se tujemu gospodu spodobno prikloneta in ga prav uljudno pozdravita. Gospod ju vpraša, od kod sta doma in kaj je namen njunega popotovanja. Jurij je gospodu vse na tanko razložil od kod pride in kako se jima je godilo na morji. Tudi Andrej se je moral s prijaznim gospodom pogovarjati.

Kladvij, tako je bilo posestniku ime, berž ukaže, da gre eden njegovih hlapcev po blago, ki je sta Jurij in Andrej ob morji pustila. Jurij je moral s hlapcem, da mu je pokazal kraj, kjer je bilo blago shranjeno, Andreja pa pelje gospod k svojej soprugi, da jej predstavi zalega in čverstega mladeniča. Kladvijeva soproga je bila hči evropljanskih starišev, in blizu tam domá, kjer so živeli Andrejцовi stariši; zato jo je tudi zelo veselilo, da zopet enkrat čuje v daljnem, tujem kraju svoj mili materini jezik. Radovedno je poslušala, ko je Andrej pripovedoval od domačih krajev, od svojih ljubih starišev in bratov, katerih ni mogel pozabiti; posebno se ji pa je zali mladenič prav v serce smilil, ko je pripovedoval o strašnej nevihti na morji, in o žalostnej smerti, ki je njegove tovariše zadela.

Ko Andrej neha pripovedovati, oberne se gospa k svojemu dvanajstletnemu sinu in mu pravi: „Glej Dominik, ta tujec je prav blizu onega kraja doma, kjer sem jaz, tvoja mati, prvič beli dan zagledala. Prav veselilo nas bode, ako delj časa pri nas ostane. Zdaj ga pa pelji v spodnjo sobo, da se malo odpočije in z jedili okrepeča, in potem preobleče v snažno obleko, katero mu sem že pripraviti dala.“

Čez nekaj časa potem pride Jurij in pripelje rešeno blago. Tudi za njega je bila med tem obleka pripravljena, katero je moral zameniti s svojo umazano. Zdaj vzame Andrej kladivo in odbije zaboj vpričo Jurija in prijaznega gospoda Kladvija; vsi so radovedni, kaj je v njem, in komu je blago namenjeno. Pove-

dal je sicer rajnki kapetan Juriju in Andrejcu, da so v zaboju same dragotine, ali tega, kar sta zdaj videla se vendar nista nadejala. Z velikim začudenjem sta pregledovala najdražje svilnato blago in sredi njega je bilo povito vse polno zlatenine in dragih kamenov, ki niso bili prav nič poškodovani. Tudi list so našli verhi blaga, iz katerega se je videlo, da je vsa ta roba namenjena bogatemu trgovcu v velikem mestu Verakrus v južnej Ameriki.

Gospod Klavdij, ki jima je stal za herbtom in je opazoval njiju dejanje, reče jima šaljivo: „Glejta, dobra človeka, kako Bog za vaju skerbi! Zdaj sta pač srečna in tako bogata, da še sama ne vesta, koliko iznaša vaše obilo premoženje. Mislil sem si, da bosta vsaj nekaj tednov pri meni ostala, a zdaj vidim, da se vama zaradi tolake imovine pri meni ne bode dopalo. To blago, ki je v tem zaboju, vredno je več nego tri sto tisoč goldinarjev.“ Ali vestni Jurij, ko sliši te besede gospoda Klavdija, oberne se k njemu in reče: „In ko bi to blago bilo vredno tudi milijone, vendar ni najino, nego onega, katerega imé stoji zapisano v listu; najina dolžnost pa je, blago njegovemu pravemu lastniku izročiti. Ako dovolite gospod, bomo še denes trgovcu N. v Verakrus naznanili, da je njegovo blago srečno rešeno, in da mu je bomo še te dni na dom odposlali.“

„Vse prav, dragi prijatelj,“ odgovori Klavdij „ali poslušajte me dalje. Verakrus je od tukaj po morji še pol dné hodá, a po kopnem dober cel dan. Tudi je òni trgovec zeló bogat in za vse svoje blago, ki ga je imel na ladiji, dobro zavarovan. Njegovo blago rešila sta vidva in po tukajšnej postavi ne spada nikomur drugemu nego vama; obderžita je tedaj brez vsega pomislika in vesela bodita, da je vama kaj takega v pest prišlo.“

„Brez zamere, gospod,“ reče zopet Jurij, „to blago ni naše in ga tudi ne bova zase obderžala; dala ga bova lastniku, katerega je, če bi ga tudi morala sama tja znositi.“

„Prijatelj!“ povzame zopet gospod Klavdij besedo, „to bi vi smeli storiti, ako bi bili sami blago našli, ali pomislite, da gre polovica vašemu tovarišu Andrejcu, in ta bode gotovo modreji od vas, ter bo svoj delež zase obderžal.“

Poštenega Andrejca, ki je do zdaj mirno poslušal vse, pri teh poslednjih besedah Klavdijevih rudečica izpreleti ter pravi: „Bog me varuj kaj tacega! Tega ne bodem nikoli storil. Tudi jaz hočem rajše lakote umreti, nego se s tujim blagom okoristiti. Za voz bodem prijel in ga pomagal Juriju v Verakrus tirati.“

„Tako je prav in lepo, verla človeka! Zdaj še le vaju poznam. Moja soproga je sestra bogatega trgovca, čegar blago imata pred saboj. Oj kako bode vesela, ko jej bodem povedal o vajinej poštenosti,“ reče Klavdij veselo.

Ko Jurij in Andrejce zaboj zopet pokrijeta in zabijeta, pelje ju Klavdij v sobo, kjer sta morala ž njim južinati. Ni mogel izterpeti, da bi ne bil povedal svoje soprogi in sinu Dominiku, kako poštena človeka ima pod svojo streho. To se vé, da se jima je tudi gospa Klavdijeva prav lepo zahvalila za njiju poštenost.

Čez dva dni potem se poslovi Jurij od svojega tovariša Andrejca ter gre s Klavdijem v Verakrus, da izroči rešeno blago njegovemu svaku. Andrejce je ostal pri Klavdijevih, kjer si je kmalu pridobil ljubezen in spoštovanje vseh, ki so bili pri hiši. Posebno se je pa Dominiku tako priljubil, da brez njega skorej ni mogel biti, ter sta ves dan od zôre do mraka skupaj okolo hodila.

Pri vseh dobrotah, ki jih je Andrejce tukaj užival, vendar in mogel pozabiti svojih ljubih starišev. Vsak dan se je nanje spominjal in vselej mu je bilo bridko

pri srcu, ko je pomislil, da je tako daleč od njih in da jih bo težko še kedaj videl. Dominik videvši, da je njegov prijatelj vedno žalosten in otožen, vabil ga je, da naj hodi z njim v bližnji gozd na lov divjih zverí, katerih je onod vse polno. Ali Andrejca pobijanje zverí ni nič kaj posebno veselilo, in le zaradi varnosti pred kakim napadom divjih Indijanov vzel je puško saboj in je sprem-ljal Dominika na lov. Tudi Aleš, Dominikov zvesti tovariš, hodil je z njima.

Tako je Andrejcu minulo štirinajst dni v prav prijetnej zabavi, a vendar so mu bili dnevi dolgi, ker je željno pričakoval onega dneva, ko bode mogel svoje stariše videti in je na svoje gorke persi pritiskati.

Med tem je Jurij v Verakrusu svoj posel prav dobro opravil. Klavdijev svak ga je iz hvaležnosti za rešeno blago tako obdaril, da bi bila lahko obedva plačala prevožnjo čez morje do svoje domačije, pa bi jima bilo še nekaj ostalo. Tudi je Jurij zvedel, da bode kmalu jadrala neka parna ladija v Evropo, ter bi se tako prav lahko pripeljala v svojo domovino.

Klavdij ju nagovarja in prosi, naj ostaneta pri njem, ker se jima bode prav dobro godilo; pa Jurij se zahvaluje in pravi: „Za mene je pač vse eno, ali ostanem tukaj ali grem domov, kajti na vsem svetu nimam nikoger, na katerega bi mi bilo srce navezano. Ali eno dolžnost imam izpolniti. Ko je bila nevihta na morji najhujša, izročil mi je kapetan Andrejca rekoč: „Jurij! vem da se bomo težko rešili; skerbi tedaj, da rešiš vsaj Andrejca in ga pripelješ zopet nazaj k njegovim starišem.“ Obljubil sem kapetanu, da hočem njegovo željo izpolniti, ako naju Bog pri življenju ohrani.“

Tudi Andrejca se Klavdiju za prijazno ponudbo zahvali in pravi, da je njegova otročja dolžnost, da se poverne k svojim starišem in jim pomaga na stare dni. Na daljno prigovarjanje Klavdijevo sta vendar obljubila, da bosta ostala še nekaj dni v njegovej hiši.

Da jima ni bilo dolgčas, vzel ju je Klavdij večkrat saboj na svoja posestva, kjer je imel velikanske njive s kavo obdelane. To se vé, da sta se Jurij in Andrejca nemalo čudila, ko sta videla, kako se kava prideluje. Tudi sta morala večkrat spremljevati Dominika in njegovega tovariša Aleša, kedar sta šla na lov, ter gledati, kako se je mladi gospodič v strelanji vadal. Andrejca se za lov ni veliko briga, a Jurij je vendar včasih rad vzel puško v roke in pomeril na kako zvér, ker je bil že od mladih nog vaje lova, in se mu je tudi puška prav dobro podala, čeravno je že mnogo let rabil ni.

Bilo je nekega jutra zgodaj, da se podajo vsi štirje v bližnji gozd. Nebo je bilo jasno, zrak čist in miren. Jurij se je že naprej veselil denšnjega pléna, zato je koračil z Andrejcem naprej, da bi še pred solnčnim vzhodom prišel na svoje stajališče. Dospevši na prijeten holmec, od koder se je daleč na okrog videlo, vsedeta se na zeleno tratico in pričakujeta svoja zaostala tovariša. Ali glej, komaj da se vsedeta, slišita na enkrat puško počiti in takój potem žalostno klicanje na pomoč. Berž skočita po konci in tečeta proti onem kraju, od koder se je slišalo milo ječanje. Pa o groza! Pred saboj zagledata košáto drevo, pod katerim je cela tropa peslajnarjev (ljudožérov) oboroženih z debelimi koli in svetlobrušenimi sekirami. Nekateri izmed njih so ravno Aleša k drevesu privezovali, drugi so pa imeli Dominika na tleh. Previdno se skrijeta Jurij in Andrejca za bližnje germovje, ter nastavita svoji puški in sprožita tako dobro, da v tem hipu štirji izmed divjakov padejo na tla. Zdaj se zaženeta s takim hrupom in krikom

med ostale, da se divjaki, misleči Bog zna koliko sovražnikov je za njimi, na vse strani razkropé, popustivši Aleša in Dominika zvezana pod drevesom. Korenjaški Jurij jima zdaj naglo poreže vezí in ju oprostí.

Dominik je bil jako ranjen ter ni mogel vstati; divjaki so ga bili s tako silo na tla vergli, da so mu kost v nogi izpahnili. Treba je bilo tedaj prevdarjati, kako ga bodo iz tega nevarnega kraja domóv prinesli. Pa modri Andreje jo kmalu ugame. Mej tem ko sta Jurij in Aleš stražila, nareže on močnih vej in naredí iz njih nosilnico, na katero polože Dominika, ter ga tako neseta Jurij in Andreje iz nevarnega gozda, Aleš pa gre z orožjem v rokah za njima.

Ko prinesó ranjenega Dominika iz gozda na planjavo, postavita Jurij in Andreje nosilnico na tla, ter pošljeta Aleša v bližnjo vas, da bi poklical nekoliko ljudi na pomoč. Klavdij, ki je bil baš v vasi na svojem posestvu, ukaže berž svojim delavcem, da se z orožjem previdijo, ter gre sam svojemu sinu naproti. Tja dospevši, vidi svojega sina vsega kervavega in hudo ranjenega. Ko mu Jurij ves prigodek razloží, potolaži se nekoliko skerbni oče, ter veselo reče: „Hvala dobremu Bogu za toliko milost! Zdaj spoznam, da je vaju sam Bog k meni poslal, da odverne največjo nesrečo od moje hiše. Mojemu svaku sta rešila lep kos premoženja, a meni ste otela mojega edinega sina žalostne smerti. Nikakor vaju ne pustim od sebe, ko bi vama tudi moral dati polovico svojega premoženja.“

Na to pripoveduje Aleš, da je Dominik med potjo ugledal lepo papigo, za katero sta šla tako daleč, da sta nevedé prišla med divjake.

Klavdij pusti svojega sina na vozu domóv peljati; Aleš pa gre z oboroženimi delavci nazaj v gozd na óno mesto, kjer sta bila z Dominikom napadena. Tam dobi še tri ranjene Indijane v germovji ležati, katere denejo na voz in je saboj domov odpeljejo. Klavdij, se ni maščeval nad divjaki, ki so njegovega sina malo ne umorili, temveč poslal je po zdravnika, da tudi njim postreže in jim rane zaceli.

Eden iz mej ranjenih je bil kristjan. Prišel je po naključji mej neverne Indijane, ki so ga ujeli in saboj odpeljali, ter je moral ž njimi ropati in moriti. Zeló je bil vesel, da je zdaj zopet mej dobrimi in domačimi ljudmi svoje vere. Pripovedoval je tudi, da kaki dve uri hoda skozi gozd prebivajo peslajnarji v skalnatih duplinah blizu dereče vode, kamor se le z veliko nevarnostjo priti more. Klavdij je prebivališče roparskih divjakov takó naznanil vladi, katera je mnogo vojakov poslala na omenjeni nevarni kraj, da ujamejo nevernike in je pripeljajo pred sodnijo, kar se je tudi zgodilo.

Dominik je zopet ozdravel na veliko veselje svojih starišev. Perva njegova prošnja je bila, naj bi stariši dobrega Jurija in Andrejca za vselej pri sebi obderžali, kajti le njima se ima zahvaliti, da ga divjaki niso umorili. To je bila tudi želja Klavdijeva in njegove soproge.

Nekega dne zvečer pokliče Klavdij Jurija in Andrejca v svojo sobo in jima pravi: „Sklenil sem vaju, katera mi je Bog poslal, da odverneta veliko nesrečo od moje hiše, za vselej obderžati pri sebi. Bog me je blagoslovil in obdaroval z obilnim bogastvom. Tebi Andreje izročim s tem le pismom svoje veliko posestvo zunaj vasi v trojo pravo lastnino. Z dohodki, ki ti je bo posestvo donášalo boš lahko oskerboval sebe, svoje stariše in brate. Tvoj dobri tovariš Jurij naj pa do smerti pri meni ostane. Vem da je v svojem življenji mnogo prestati

moral, zato pa naj zdaj na svoje stare dni nekoliko počije. — Jurij in Andrej stojita pri teh besedah kakor okamenela ter ne vesta kaj bi odgovorila. Naposled izpregovori Jurij in pravi: „Andrej! po mojej misli bilo bi najpametneje, da sprejmeš dar, ki ti ga blagi gospod ponuja.“ — Andrej še nekaj časa pomišlja, potem se pa Klavdiju in njegovej gospej ponižno priklone, vzame izročilno pismo in pravi: „S hvaležnim srcem vzamem nezasluženi dar iz vaših blagih rok, pa bodite zagotovljeni, da vam za to blagodušno darilo nikoli ne bom ne-hvaležen. Bog naj vam vašo blagodarnost stotero poverne!“

Staremu Juriju stopijo pri teh besedah solze veselja v oči in reče: „Dobri mladenič! moj rajni kapetan mi je naročil, da moram zate skrbeti, a zdaj vidim, da si dosegel srečo, katero ti je on želel, tedaj me starca več ne potrebuješ.“

Ali Andrej se ga pri teh besedah oklene in pravi: „O preljubi moj prijatelj! nikedar me ne smeš zapustiti. Ostani pri meni do smerti, kakor svojega očeta te hočem ljubiti.“

Čez malo dni potem gre Andrej v Verakrus, od koder se je na parobrodu odpeljal čez morje k svojim starišem. Jurij njegov zvesti tovariš in prijatelj ga je spremljeval na celem potu. Čez štiri mesece potem je ladija prijadrala zopet nazaj v Ameriko ter je prinesla Jurija, Andreja, njegove stariše in brate.

Gospod Klavdij jih je sam peljal na svoje veliko posestvo, katero je Andreju podaril.

Dasiravno je bil oče Vasiljevič že precej v letih, vendar ni deržal rok križema, ampak učil je uboge Indijane košare plesti, in si je tako pridobil dobrih in čverstih delavcev. Vasiljevičeva družina je tudi v tujej amerikanskej zemlji živela po zapovedih božjih in prav dobro se ji je godilo. Andrej, Jurij in Dominik so se do smerti ljubili kakor bratje, Klavdij in njegova supruga sta pa Boga hvalila, da jima je tako dobre in blage ljudi poslal v srečo in veselje.

P. Gros.

Ne lučaj kamenja!

Tonče vam je bil pravi bahač. Nekega dne se je bahal, da on najdalje kamen zažene. „Kedó tega ne verjame,“ rekel je svojim tovarišem, „pa naj poskuša z mano in prepričal se bode, da se ne lažem. Tam le na sosedovem vertu je jablana: ali vidite na ónej veji lepo rudeče jabolko, kedó je zadene, ta je korenjak, da mu ga nij enacega. Aló! poskušajmo se.“ — „Kedó pa bode začel?“ vpraša eden izmed tovarišev. „Pa naj Tonče začne“ odgovoré drugi. — „Meni je že prav,“ reče Tonče ter pobere kamen. — „Kaj bi pa bilo, ako bi kedó na vertu bil in bi ga zadel s kamenom,“ vpraša Ropotnikov Mihaljec. „Dobro vem, da nij nikogar na vertu,“ odgovori Tonče in zalúči kamen, da pri tej priči odpade jabolko z drevesa. „Ali ste videli, kako znam zadeti“ zavpije Tonče ter se veselja po kolenih tolče. Ali v tem hipu se tudi nekedó milo zajoka na sosedovem vertu. Tonče skoči čez ograjo in kaj vidi? Sosedova hčerka, ki se je na vertu igrala, bila je, ki se je jokala. Kamen jo je zadel na čelo, in kri jej je curkoma tekla. Tonče hitro vzame svoj robec, da jej rano zaveže, prime jo za roko in jo domov pelje. Žal mu je zdaj, da je bil tako nepreviden in nij poprej pogledal, če je kedó na vertu. — Sosedova Katica je pa delj časa imela veliko in skelečo rano na čelu.

Barbika Höchtel-nova.